

Arrest

nr. 206 902 van 18 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 11 november 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 11 december 2015.

1.2. Op 9 februari 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 12 februari 2018 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Afghaans staatsburger van Oezbeekse origine afkomstig uit het dorp Charik in het Soz Maqala district van de provincie Sar-e Pul. U vervoerde tussen uw dorp, meer bepaald de markten van Joma bazar en Kata Qala bazar, en de stad Shiberghan gelegen in de provincie Jawzjan goederen over en weer. Op de vrijdagmarkt van uw dorp werd u door Q. Z., de lokale leider van de taliban, ervan beschuldigd alcohol te vervoeren, hetgeen niet waar was. Ongeveer een maand later was u in Shiberghan toen u door de taliban werd opgebeld. Ze vroegen dat u voor hen een groot wapen verborgen onder de goederen in uw wagen zou vervoeren van Shiberghan naar Charik. U weigerde waarop u met de dood werd bedreigd. U telefoneerde de malek van uw dorp die het hoofd van de politie en het districtshoofd contacteerde. Ze zeiden dat ze u niet konden helpen. U liet uw vrouw overkomen naar Shiberghan en u ging met haar naar de stad Mazar-e Sharif waar uw schoonfamilie woont. Na 20 dagen verliet u uw land van herkomst en trok u naar België waar u op 11/12/2015 uw asielaanvraag indiende. Ondertussen heeft u van uw moeder in Charik vernomen dat de taliban bij uw vrienden en kennissen informeert naar uw verblijfplaats. U bent in het bezit van uw taskara, paspoort, rijbewijs, bankkaart, en een brief van de malek van uw dorp.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 11-12) dat u uw land van herkomst heeft verlaten nadat u door de taliban met de dood was bedreigd omdat u voor hen weigerde een groot wapen te smokkelen van Shiberghan naar Charik. Er moet echter worden opgemerkt dat u tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen hieromtrent aflegt waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan uw vluchtrelaas. Zo blijkt uit uw verklaringen (CGVS p. 13) dat u de enige persoon was die een dergelijke grote wagen had (een omgebouwde ambulance) om goederen te vervoeren en dat u onderweg van Shiberghan naar Charik vier controleposten van de politie of het leger diende te passeren waartijdens soms de goederen die u vervoerde werden gecontroleerd. Er moet worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat de taliban u zou vragen om via een dergelijke publieke door de overheid gecontroleerde route dit wapen te vervoeren louter verborgen onder de goederen die u mee had, dit gelet op de kans dat de autoriteiten bij een eenvoudige controle dit wapen gemakkelijk konden vinden. Verder verklaart u (CGVS p. 12) niet te weten welk soort groot wapen u voor de taliban diende te vervoeren. Uit de brief die u voorlegt van de malek van uw dorp blijkt echter dat u door de taliban was gevraagd om een raketlanceerder voor hen te vervoeren. Het was nochtans u die de malek op de hoogte bracht van uw problemen waardoor het bijzonder merkwaardig is dat hij schrijft dat u een raketlanceerder diende te vervoeren en u daarentegen stelt niet te weten welk groot wapen u diende te vervoeren. Ook blijkt uit deze brief dat u op 09/09/1394 de telefoon kreeg van de taliban met de vraag om een groot wapen te vervoeren. Bij omzetting van deze Afghaanse kalenderdatum naar de westerse blijkt dit aldus op 01/12/2015 te zijn gebeurd (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier). Aangezien uit uw dossier blijkt dat u op 11/12/2015 in België uw asielprocedure startte, en aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u na de bedreiging door de taliban 20 dagen bij uw schoonfamilie woonde waarna u de reis ondernam naar België die 35 dagen duurde en u bij aankomst in België nog 4 à 5 dagen wachtte vooraleer asiel aan te vragen, is het bijgevolg onmogelijk dat u op 01/12/2015 telefonisch bedreigd werd door de taliban daar u reeds het land verlaten had. Dergelijke frappante incoherenties tussen de inhoud van het document en uw afgelegde verklaringen, ondermijnt niet enkel de bewijskracht van deze brief maar ook verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U stelt voorts (CGVS p. 11) dat u tijdens de 20 dagen dat u bij uw schoonouders in Mazar-e Sharif woonde er niet buiten kwam uit schrik dat de taliban u er zou vinden. Uit uw verklaringen blijkt echter ook (CGVS p. 12 & 14) dat toen u in Mazar-e Sharif verbleef en sinds u ruim twee jaar terug uw land van herkomst heeft verlaten de taliban nooit enig contact heeft gehad met uw vrouw noch met uw schoonfamilie in Mazar-e Sharif, hetgeen een bijkomende indicatie is voor de ongeloofwaardigheid van uw relaas als voor uw beweerde vrees dat de taliban u zou viseren in Mazar-e Sharif.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de Mazar-e Sharif te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Mazar-e Sharif via dagelijkse binnenlandse vluchten vanuit de internationale luchthaven van Kaboel op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, de stad Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2016, als in 2017 vonden er ook enkele aanvallen op "highprofile" doelwitten plaats.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Mazar-e Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mazar-e Sharif. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Mazar-e Sharif. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2015 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Mazar-e Sharif vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 3-11) dat u een volwassen man bent die in goede gezondheid verkeerd. U stelt weliswaar dat u niet naar school bent geweest en analfabeet bent maar uit uw verklaringen blijkt ook dat u naast het Dari ook het Oezbeeks / Turkmeens machtig bent. U werkte als chauffeur en legt een rijbewijs voor waaruit blijkt dat u ook met een vrachtwagen mag rijden. U had in uw land van herkomst een eigen omgebouwde ambulance waarmee u goederen vervoerde en deze wagen is nog steeds in uw bezit en heeft u achtergelaten in Shiberghan. Voor uw werk als chauffeur was u werkzaam als arbeider in de bouwsector in Charik, in de stad Shiberghan, in de provincie Khandagar, en in Kabul. U metselde muren en legde vloeren, vaardigheden die u zichzelf eigen had gemaakt door dorpsgenoten die dergelijk werk uitvoerden te volgen. Ook heeft u nog gewerkt als kok in Charik bij plechtigheden en in een coffeeshop in Shiberghan. Ook deze vaardigheid heeft u zichzelf aangeleerd door anderen te volgen hoe ze dit deden. Uw schoonfamilie is afkomstig uit Shiberghan en ging zes maanden voor u uw land van herkomst verliet omwille van economische redenen wonen in de stad Mazar-e Sharif waar ze een huis kochten en uw schoonvader een winkel uitbaat. Uw schoonfamilie heeft in Shiberghan nog een stuk land met een huis op waarin nu een familielid van hen verblijft. Uw vrouw heeft nog drie zussen en een broer die verder studeren in Mazar-e Sharif. U betaalde voor uw reis tot Griekenland 6.500 \$ waarvan uw schoonvader een deel aan u gaf. U zou uw schoonvader als een rijk man omschrijven, iemand die er financieel goed voor zit en wiens zaken goed draaien. Er kan aldus vanuit gegaan worden dat uw schoonfamilie bereid is om u en uw vrouw voor een zekere tijd op te vangen. Voorafgaand aan uw vlucht naar België werd u immers 20 dagen opgevangen door uw schoonvader en uw vrouw verblijft gedurende ongeveer twee jaar vaak bij haar familie in Mazar-e Sharif. Met uw werkervaring kan tevens verwacht worden dat u vervolgens zelf een duurzaam leven kan uitbouwen voor u en uw vrouw in Mazar-e Sharif. Gevraagd naar eventuele bezwaren tegen een verblijf in Mazar-e Sharif verklaart u (CGVS p. 14) dat toen u er 20 dagen was u er altijd ondergedoken leefde en vraagt u zich af of u er zo u leven diende door te brengen. U vreest dat de taliban u er zou vinden omdat ze rond alle grote steden invloed hebben. U haalt zelf aan (CGVS p. 16) dat indien u geen problemen had gekend met de taliban u in Mazar-e Sharif had kunnen blijven wonen en werken. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Mazar-e Sharif over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan. U verwees enkel naar de algemeen onveilige situatie in Afghanistan maar legde geen documenten neer ter staving van uw beweringen. U haalde evenmin enige concrete feiten of elementen aan betreffende de situatie in de provincie Balkh.

De overige door u aangebrachte documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw taskara, paspoort, rijbewijs, en bankkaart, bevatten allen gegevens die niet worden betwist maar tonen niet aan dat u gevisieerd werd door de taliban noch dat u geen intern hervestigingsalternatief zou hebben in de stad Mazar-e Sharif.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), stelt verzoeker niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissing.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de algemene rechtsbeginselen waaronder meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift volgende stavingstukken: het artikel “*Fighters dressed in military uniforms attack major army base in Balk province as soldiers leave Friday prayers*” van Al Jazeera van 22 april 2017 (stuk 3), het artikel “*Thirteen men pulled from vehicles, shot dead by gunmen in Afghanistan*” van Radio Free Europe/Radio Liberty van 5 september 2015 (stuk 4), het artikel “*Taliban kill 13 in Afghanistan’s Balkh Province*” van 2 juli 2017 (stuk 5) en het artikel “*Suicide Attack Kills a Businessman in Mazar-e-Sharif City*” van ATN News van 9 november 2017 (stuk 6).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij de taliban vreest omwille van zijn weigering om een wapen te vervoeren van Shiberghan naar Charik. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) het niet aannemelijk is dat de taliban verzoeker zou vragen om via een publieke door de overheid gecontroleerde route een wapen te vervoeren louter verborgen onder de goederen, gelet op de kans dat de autoriteiten bij een eenvoudige controle dit wapen makkelijk konden vinden; (ii) verzoekers verklaring als zou hij niet weten welk soort groot wapen hij diende te vervoeren niet in overeenstemming is met de brief van de malek die hij voorlegt waarin wordt gesproken van een raketlanceerder; (iii) de vermelding in de brief als zou verzoeker een telefoon hebben gekregen van de taliban op 09/09/1394 (omgezet naar de westerse kalender: 01/12/2015) met de vraag om een wapen te vervoeren niet te verzoenen is met zijn verklaringen waaruit blijkt dat hij toen reeds zijn land van herkomst had verlaten; (iv) de taliban geen enkel contact heeft gehad met verzoeker in de 20 dagen dat hij in Mazar-e-Sharif verbleef, noch met zijn vrouw of schoonfamilie in de ruim twee jaar na zijn vertrek uit Afghanistan en (v) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Verzoeker preciseert voorts niet op welke wijze artikel 13 van het EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient te worden opgemerkt dat dit artikel enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt. Verzoeker duidt niet op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker de schending van de artikelen 4 en 41 van het Handvest aanvoert, doch niet de minste toelichting geeft op welke wijze dit artikelen is geschonden. Derhalve dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het tweede middel niet ontvankelijk is. Wat betreft verzoekers algemene verwijzing naar *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”* stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift enkel de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel concreet worden vermeld. Het is niet de taak van de Raad om te achterhalen welk(e) ander(e) beginsel(en) verzoeker eventueel nog zou kunnen bedoelen. Dit onderdeel van het tweede middel, in zover het geen betrekking heeft op de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, wordt derhalve evenmin ontvankelijk aangevoerd.

De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft zoals blijkt uit hetgeen volgt.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de commissaris-generaal een subjectieve appreciatie heeft gemaakt van de feiten en het relaas, merkt de Raad op dat verzoeker nalaat om concrete gegevens aan te brengen waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het administratief dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt immers op goede gronden dat verzoeker tegenstrijdige en niet-aannemelijke verklaringen aflegt over zijn vluchtrelaas, zodat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing terecht te lezen als volgt: *"(...) Zo blijkt uit uw verklaringen (CGVS p. 13) dat u de enige persoon was die een dergelijke grote wagen had (een omgebouwde ambulance) om goederen te vervoeren en dat u onderweg van Shiberghan naar Charik vier controleposten van de politie of het leger diende te passeren waartijdens soms de goederen die u vervoerde werden gecontroleerd. Er moet worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat de taliban u zou vragen om via een dergelijke publieke door de overheid gecontroleerde route dit wapen te vervoeren louter verborgen onder de goederen die u mee had, dit gelet op de kans dat de autoriteiten bij een eenvoudige controle dit wapen gemakkelijk konden vinden."* Verzoeker voert aan dat hij verklaard heeft als enige over een grote wagen te beschikken, omdat de andere vervoerders meestal mensen en geen goederen vervoeren. Hij geeft daarbij aan dat hij dit veronderstelde omdat de taliban hem niet meer informatie heeft verschaft. De Raad merkt op dat verzoeker met dit verweer niet verder komt dan het wijzen op het feit dat hij over een grote wagen beschikt en het poneren van een hypothese over de werkwijze van de taliban. Hiermee doet hij geheel geen afbreuk aan de voormelde motieven, waarin terecht wordt vastgesteld dat het, rekening houdend met het feit dat verzoeker vier controleposten zou tegenkomen, niet aannemelijk is dat de taliban hem een groot wapen zou laten vervoeren op deze route.

De commissaris-generaal oordeelt voorts op goede gronden dat verzoekers verklaringen niet overeenstemmen met de inhoud van de brief die hij voorlegt van de malek van zijn dorp: *"Verder verklaart u (CGVS p. 12) niet te weten welk soort groot wapen u voor de taliban diende te vervoeren. Uit de brief die u voorlegt van de malek van uw dorp blijkt echter dat u door de taliban was gevraagd om een raketlanceerder voor hen te vervoeren."*

Het was nochtans u die de malek op de hoogte bracht van uw problemen waardoor het bijzonder merkwaardig is dat hij schrijft dat u een raketlanceerder diende te vervoeren en u daarentegen stelt niet te weten welk groot wapen u diende te vervoeren. Ook blijkt uit deze brief dat u op 09/09/1394 de telefoon kreeg van de taliban met de vraag om een groot wapen te vervoeren. Bij omzetting van deze Afghaanse kalenderdatum naar de westerse blijkt dit aldus op 01/12/2015 te zijn gebeurd (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier). Aangezien uit uw dossier blijkt dat u op 11/12/2015 in België uw asielprocedure startte, en aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u na de bedreiging door de taliban 20 dagen bij uw schoonfamilie woonde waarna u de reis ondernam naar België die 35 dagen duurde en u bij aankomst in België nog 4 à 5 dagen wachtte vooraleer asiel aan te vragen, is het bijgevolg onmogelijk dat u op 01/12/2015 telefonisch bedreigd werd door de taliban daar u reeds het land verlaten had. Dergelijke frappante incoherenties tussen de inhoud van het document en uw afgelegde verklaringen, ondermijnt niet enkel de bewijskracht van deze brief maar ook verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas."

Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat hij heeft uitgelegd dat het om een groot wapen ging, dat het waarschijnlijk een raketlanceerder was omdat dit wapen regelmatig gebruikt wordt door de taliban in de regio en dat dit de reden is waarom de malek melding maakt van een raketlanceerder in de brief. Hij vervolgt dat hij in België was toen hij de brief liet opstellen door de malek en dat deze zich vermoedelijk vergist heeft over de datum van de telefoon van de taliban. De Raad stelt opnieuw vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder komt dan het louter volharden in zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het poneren van hypothesen over de denkwijze van de malek, hetgeen niet kan overtuigen en waarmee verzoeker dan ook geen afbreuk kan doen aan voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen. De Raad benadrukt in dit verband nog dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de inhoud van de documenten die hij voorlegt ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming en het niet ernstig is om *a posteriori* te stellen dat de inhoud ervan mogelijk berust op een vergissing.

Met het louter herhalen dat hij verklaard heeft dat de taliban zijn broer en zijn vrienden vroegen waar hij verbleef, slaagt verzoeker er allerminst in een ander licht te werpen op de pertinente motieven waarin de commissaris-generaal overweegt als volgt: *"U stelt voorts (CGVS p. 11) dat u tijdens de 20 dagen dat u bij uw schoonouders in Mazar-e Sharif woonde er niet buiten kwam uit schrik dat de taliban u er zou vinden. Uit uw verklaringen blijkt echter ook (CGVS p. 12 & 14) dat toen u in Mazar-e Sharif verbleef en sinds u ruim twee jaar terug uw land van herkomst heeft verlaten de taliban nooit enig contact heeft gehad met uw vrouw noch met uw schoonfamilie in Mazar-e Sharif, hetgeen een bijkomende indicatie is voor de ongeloofwaardigheid van uw relaas als voor uw beweerde vrees dat de taliban u zou viseren in Mazar-e Sharif."*

In zoverre verzoeker in voorliggend verzoekschrift nog volhardt dat zijn verklaringen eenduidig, spontaan en te goeder trouw zijn en bovendien overeenstemmen met de beschikbare informatie, kan hij - gelet op voormelde vaststellingen en overwegingen waaruit het tegendeel blijkt - allerminst gevolgd worden en slaagt hij er allerminst in een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Voor het overige blijft verzoeker in wezen steken in het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het volharden in de door hem uiteengezette vluchtmotieven, het uiten van blote beweringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

De thans door verzoeker bijgebrachte documenten (stukken 3-6) vermogen aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

In zoverre verzoeker aangeeft dat er in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van de brief van het districtshoofd ('malek'), gaat hij voorbij aan de motivering van de bestreden beslissing waar pertinent wordt overwogen dat verzoekers verklaringen geenszins overeenstemmen met de inhoud van deze brief, waardoor de bewijskracht ervan wordt ondermijnd.

Documenten hebben immers slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover een waarachtig relaas wordt ondersteund, *quod non in casu*.

Verzoeker voert voorts geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.2.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen, zodat hij zich niet dienstig kan beroepen op voormeld artikel, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

Daar aan de door verzoeker voorgehouden vrees geen geloof kan worden gehecht, kan zijn argumentatie met betrekking tot de vraag naar doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming vanwege de nationale overheden, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet, niet dienstig worden aangevoerd.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de Mazar-e Sharif te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Mazar-e Sharif via dagelijkse binnenlandse vluchten vanuit de internationale luchthaven van Kaboel op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen.

Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, de stad Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2016, als in 2017 vonden er ook enkele aanvallen op "highprofile" doelwitten plaats.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Mazar-e Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mazar-e Sharif. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Mazare Sharif. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2015 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Mazar-e Sharif vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 3-11) dat u een volwassen man bent die in goede gezondheid verkeert. U stelt weliswaar dat u niet naar school bent geweest en analfabeet bent maar uit uw verklaringen blijkt ook dat u naast het Dari ook het Oezbeeks / Turkmeens machtig bent. U werkte als chauffeur en legt een rijbewijs voor waaruit blijkt dat u ook met een vrachtwagen mag rijden.

U had in uw land van herkomst een eigen omgebouwde ambulance waarmee u goederen vervoerde en deze wagen is nog steeds in uw bezit en heeft u achtergelaten in Shiberghan. Voor uw werk als chauffeur was u werkzaam als arbeider in de bouwsector in Charik, in de stad Shiberghan, in de provincie Khandagar, en in Kabul. U metselde muren en legde vloeren, vaardigheden die u zichzelf eigen had gemaakt door dorpsgenoten die dergelijk werk uitvoerden te volgen. Ook heeft u nog gewerkt als kok in Charik bij plechtigheden en in een coffeeshop in Shiberghan. Ook deze vaardigheid heeft u zichzelf aangeleerd door anderen te volgen hoe ze dit deden. Uw schoonfamilie is afkomstig uit Shiberghan en ging zes maanden voor u uw land van herkomst verliet omwille van economische redenen wonen in de stad Mazar-e Sharif waar ze een huis kochten en uw schoonvader een winkel uitbaat. Uw schoonfamilie heeft in Shiberghan nog een stuk land met een huis op waarin nu een familielid van hen verblijft. Uw vrouw heeft nog drie zussen en een broer die verder studeren in Mazar-e Sharif. U betaalde voor uw reis tot Griekenland 6.500 \$ waarvan uw schoonvader een deel aan u gaf. U zou uw schoonvader als een rijk man omschrijven, iemand die er financieel goed voor zit en wiens zaken goed draaien. Er kan aldus vanuit gegaan worden dat uw schoonfamilie bereid is om u en uw vrouw voor een zekere tijd op te vangen. Voorafgaand aan uw vlucht naar België werd u immers 20 dagen opgevangen door uw schoonvader en uw vrouw verblijft gedurende ongeveer twee jaar vaak bij haar familie in Mazar-e Sharif. Met uw werkervaring kan tevens verwacht worden dat u vervolgens zelf een duurzaam leven kan uitbouwen voor u en uw vrouw in Mazar-e Sharif. Gevraagd naar eventuele bezwaren tegen een verblijf in Mazar-e Sharif verklaart u (CGVS p. 14) dat toen u er 20 dagen was u er altijd ondergedoken leefde en vraagt u zich af of u er zo u leven diende door te brengen. U vreest dat de taliban u er zou vinden omdat ze rond alle grote steden invloed hebben. U haalt zelf aan (CGVS p. 16) dat indien u geen problemen had gekend met de taliban u in Mazar-e Sharif had kunnen blijven wonen en werken. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.”

Met het louter bekritisieren van dit besluit, het verwijzen naar persartikels en de argumentatie dat er recent nieuwe aanslagen hebben plaatsgevonden in Mazar-e Sharif, toont verzoeker niet aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusie zou hebben getrokken. De door verzoeker geciteerde informatie ligt immers in lijn met de door het Commissariaat-generaal bijgebrachte informatie. In zoverre verzoeker nog aanvoert dat hij niemand kent in Mazar-e Sharif en hij daardoor moeilijkheden zou hebben om werk te vinden, dient te worden opgemerkt dat verzoeker wel degelijk verklaard heeft schoonfamilie te hebben in Mazar-e Sharif en tevens dat zijn vrouw er verblijft, hetgeen hij ook aangeeft in zijn verzoekschrift. Ook met de stelling dat zijn schoonfamilie hem niet duurzaam kan onthalen, slaagt verzoeker er niet in te overtuigen. Er dient immers op gewezen dat in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt gesteld: “UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.” (de Raad onderlijnt)”. Alwaar verzoeker nog alludeert op zijn problemen met de taliban, dient erop gewezen dat hoger reeds werd vastgesteld dat aan zijn problemen met de taliban geen geloof kan worden gehecht.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Mazar-e Sharif over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER